

El perfil

Josep Piqué, president del Partit Popular de Catalunya
i cap de llista del PP

L'home que fa el que toca

Josep Piqué i Camps,
candidat a la
presidència de
la Generalitat
de Catalunya del PPC,
sempre ha sabut
acomodar-se segons
el curs del corrent.
Va militar al PSUC
quan era universitari,
va ser la gran promesa
del catalanisme més
pragmàtic, i des d'aquí
va saltar als braços
del totpoderós
Partit Popular.

Josep Piqué i Camps (Vilanova i la Geltrú, Garraf, 1955) és un noi que s'hi fixa. Que fa el que toca. De fet, quan cap al final del llibre-entrevista *Què pensa Josep Piqué?* (Dèria Editors/Proa, 2003) la periodista Cristina Sen li pregunta com vol ser recordat, el presidenciable popular respon: "Com una persona que sempre ha fet bé la seva feina." Efectivament, fa la impressió que Piqué ha fet sempre allò que s'esperava que fes, que sempre ha rematat les pilotes que un o altre li centraven des de la banda. Ha estat, en definitiva, un home pulcre i, en el fons del fons, diria, molt conservador, vitalment conservador, encara que sempre que pot es defineixi com un amant del risc. Una altra expressió que ell mateix ha repetit ens remet a l'obsessió per fer allò que cal: "Sóc un liberal pragmàtic." El seu liberalisme, vistos els resultats de les privatitzacions governamentals, alguns el posen en dubte. El que ningú no qüestiona en absolut és el seu pragmatisme, la cara menys agradable del qual seria, és clar, una preocupant manca de referents ideològics forts, de conviccions profundes i irrenunciables. Piqué, malgrat la seva capacitat de seducció a primer cop d'ull i en la curta distància, és un personatge molt més prosaic, menys interessant del que a ell i a molts dels seus amics els agrada creure i fer creure. A desgrat dels ulls blaus, del nas afilat i de l'estilisme renaixentista, és molt més semblant a Alberto Fernández Díaz del que es podria

pensar. És més: en algunes coses, Fernández Díaz el supera de molt.

Josep Piqué és fill d'una casa prou coneguda de la Vilanova i la Geltrú de tota la vida, que va arribar al seu apogeu durant els anys de la transició (1976-1979), en què el seu pare va ser alcalde. Aleshores, amb poc més de vint anys, Piqué afegia al seu atractiu juvenil el títol de fill de la màxima autoritat local. Va decidir estudiar no una sinó dues carreres, totes dues dins la més pura ortodòxia: Dret i Econòmiques. Vivia en un pis d'estudiants. Els dilluns agafava el tren a l'estació de Renfe de Vilanova i la Geltrú per anar cap a Barcelona, descansat i amb roba neta. Va ser justament al tren que ressegueix les costes del Garraf on va conèixer la que va acabar sent la seva dona, Margarida, amb qui es va casar als vint-i-cinc anys, un cop feta la mili ("segurament la reflexió és que no necessàriament de vegades un s'ha de complicar la vida per trobar allò que li convé", comenta el líder del PPC en el llibre anteriorment citat). El cert és que no se li coneix altra xicoteta que la Margarida. Piqué va fer-se militant del PSUC, i a la Facultat d'Econòmiques va conèixer el que va ser després el seu mentor tant a la universitat com, després, a la Generalitat, Joan Hortalà. L'actual president de la Borsa de Barcelona va explicar l'anècdota següent, el passat juliol: quan l'any 1974 els estudiants reclamaven l'aprovat general polític, dos alumnes seus el van anar a veure. Eren Piqué i la seva amiga

Josep Piqué, sembla que recomanat per Macià Alavedra -que va ser el relleu de Joan Hortalà a Indústria-, va passar de la Generalitat de Catalunya a treballar per a Javier de la Rosa, l'home dels kuwaitians. Es va fer càrrec d'Ercros, societat que va acabar amb la major suspensió de pagaments de la història d'Espanya. Després, il·ligaria la seva carrera a la de José María Aznar, qui fins i tot va atorgar-li la cartera d'Afers Exteriors.

Anna Birulés (que arribaria a ministra de José María Aznar per mà del primer): no es conformaven amb l'aprovat, sinó que ambicionaven la matrícula a què estaven acostumats.

La Conselleria, massa poc. A la Generalitat, fruit del pacte entre CiU i Esquerra, Joan Hortalà, líder d'aquest partit i director de tesi del vilanoví, va assumir el 1984 la Conselleria d'Indústria. Va cridar-hi el tàndem Piqué-Birulés. El trident de directors generals el va completar Miquel Puig Raposo, el qual anys avenir va ser el factòtum de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. El nostre home va cridar l'atenció de Pujol, que el va arribar a sondejar per ascendir-lo a conseller. Després de la Generalitat, el de Vilanova, sembla que recomanat per Macià Alavedra -que va ser el relleu d'Hortalà a Indústria-, va posar-se a treballar per a Javier de la Rosa, l'home dels kuwaitians. Es va fer càrrec d'Ercros, societat que va acabar fent la major suspensió de pagaments de la història d'Espanya. Tanmateix, ell no es va arronsar i va aguantar el xàfec fins al final. Va fer el que havia de fer:

estar al peu del canó. Quan la tempesta va afluir, Piqué va convertir-se en el president del prestigiós Cercle d'Economia. Va ser precisament gràcies a aquest lloc privilegiat que va entrar en contacte amb José María Aznar, aleshores ja molt a prop d'ocupar la Moncloa. Al castellà impenetrable, Piqué li va caure en gràcia. Un cop guanyades les eleccions del 1996, per telèfon Rodrigo Rato li va oferir en nom del líder del PP convertir-se en ministre. L'altre va rematar. Dit i fet: es convertia en membre d'un govern del PP, partit en el qual no militava ni pel qual tampoc no havia votat mai (en les municipals del 1991 Piqué tancava, com a independent, la candidatura de CiU a Vilanova, i en les del 1995 n'era el penúltim candidat). La tasca? Indústria i Energia, igual que feia uns anys a la Generalitat. Ho va fer bé i Aznar va doblar l'aposta: el va nomenar portaveu, en substitució de l'excessiu Miguel Ángel Rodríguez. Ho va tornar a fer bé i Aznar va tornar a doblar l'aposta: ministre d'Afers Exteriors. Ni les ombres sobre la seva gestió a Ercros ni els trucs per pagar menys a Hisenda havien aconseguit tombar el de Vilanova.

Com a canceller espanyol, però, no ho va fer tan bé. La presidència semestral de la UE no va anar com havia d'haver anat. Les converses amb Londres sobre la sobirania de Gibraltar i, sobretot, els problemes amb el Marroc, van condemnar Piqué a retrocedir dues caselles: tornava al Ministeri d'Indústria, ara rebatejat de Ciència i Tecnologia.

A punt per la missió a Catalunya.

Cap a l'equador del seu recorregut madrileny, tothom tenia clar que el destí de Piqué podia ser intentar tancar el forat negre del PP a Catalunya. Fernández Díaz, l'aleshores líder de zona, estava nerviós i contínuament demanava explicacions a Madrid. Quan el dels ulls blaus va ser el cartell popular a les generals del 2000, la cosa ja va estar cantada. Aznar pensava fer amb Piqué el mateix que primer duria a terme, amb èxit, amb el mallorquí Jaume Matas. Un cop convertit políticament en tot un home l'enviaria a reconquerir el seu territori d'origen. Amb Matas, la jugada va sortir rodona. Amb Piqué -per què va acceptar aquesta incerta missió?- està del tot per veure. De moment, han decidit ajornar el gir catalanista -anunciat pel de Vilanova igual que per gairebé tots els seus antecessors- per a més endavant i, ara per ara, dedicar-se a passar el rasclat per la conurbació de Barcelona a còpia de populisme i antinacionalisme. L'estratègia és certament curt terminista, però presenta un doble avantatge: sempre ha funcionat i, a més, és coherent amb el principal objectiu del carrer Génova de Madrid, on hi ha la seu central popular: impedir que Catalunya sigui socialista. Ell ho explica així: "A nosaltres [el PP de Catalunya], ens interessaria que perdés CiU, però per a Espanya un govern de la coalició PSC-ERC-ICV seria un desastre." Si, contra els pronòstics, els resultats del 16 de novembre fan possible un govern CiU-PP, Piqué gaudirà molt i es reivindicarà ell mateix. En canvi, el seu futur resulta indesxifrabable si això no passa i bastant complicat si ni tan sols superés la nota de tall exigida, és a dir, els dotze diputats obtinguts per Fernández Díaz.

Marçal Sintès